

דברי הכפר

שרק יהיה מה שהיה עד הנה
שיישאר לי פתח לחלום
כשהאהבה חמה עודנה
כילד קט שבעיניו התום.

עמוק עמוק אני עוד מבקש לי
סוכת שלום לנוח בצילה
אך מאמין כי המעט שיש לי
גם הוא הרבה יותר מכל תפילה.

שרק יהיה מה שהיה עד הנה
זה לא הרבה אך זה כמעט הכל
רק שאוכל עוד להתגעגע
אל המחר ולא אל האתמול.

סוכת שלום

מילים: יורם טהרלב
לחן: יאיר קלינגר

עמוק עמוק אני עוד מבקש לי
סוכת שלום וצל התאנה
אבל כעת אינני מתעקש עוד
אם לא עכשיו - אולי בעוד שנה.

שרק יהיה מה שהיה עד הנה
בין הזמנים המשנים פניהם
שרק אוכל לחוש עוד את האושר
בדברים המובנים מאליהם.

שרק יהיה מה שהיה עד הנה
זה לא הרבה אך זה כמעט הכל
רק שאוכל עוד להתגעגע
אל המחר ולא אל האתמול.

גיליון מס' 2173 * י"ד בתשרי תש"ע * 2 באוקטובר 2009

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

סוכות סוכות סוכות

בהרבה חום ואהבה אנו מזמינות את כול הציבור לחגוג עמנו שוב את חג הסוכות הבא עלינו לטובה. חג שמח, טרי ודורית.

ערב חג ראשון – יום שישי ה-2/10/2009

19.00 התכנסות בברכה לארוחת ערב משפחתית (כמו בערבים של קבלת שבת) לצלילי מוסיקה חיה (שולחנות וכסאות באחריות צוות החג).
 20.00 קפה וכיבוד לכולם (גם למי שהעדיף לאכול בבית).
 20.30 טקס חג סוכות בניצוחם של באי "המפגש".
 21.00 בתום הטקס, LIVE MUSIC & JAM SESSIONS מיקרופון פתוח לכול מי שבאוירה, בליווי בני משק ותושבים.
ולסיום הערב-
 הקרנה לילית על מסך גדול על הדשא בברכה של הסרט האלמותי HAIR.

חג ראשון – יום שבת ה-3/10/2009

11.00 טורניר הכדורגל המסורתי ע"ש צביקה קורנבליט ז"ל.
 (אין שידור ישיר... כדאי לבוא ולעודד).
 18.00 ערב ג'אז ומרקים מסורתי על הדשא של משפחת רוזנקרנץ והשנה באווירת גוספל (הללויה).
 • כדי לתרום משהו לטובת כדור הארץ אנו רוצים להימנע ככול האפשר מכלים חד-פעמיים ומבקשים מהציבור להצטייד בקערות כוסות וכפות. המרקים יהיו טעימים מתמיד...

במהלך השבוע אנו מזמינות את כולם להיכנס לאווירת החג ולקיים מנהג אושפיזין, איש איש בסוכתו ובביתו.

ערב חג שני – יום שישי ה-9/10/2009

20.00 התכנסות במועדון החדש לטקס שמחת תורה, בארגון תושבי ההרחבה ותושבים, ובחסותם.
 לאחר הטקס: הרקדה המונית של ריקודי עם.

חג שמח

חג שני – שמחת תורה – שבת ה-10/10/2009

11.00 הפנינג מסורתי ברחבת המלון.

מסורת וקדושה של חג

מה שמחבר בינינו האנשים זו מסורת. חוויות שעברנו ביחד, דברים שאנחנו אוהבים לעשות, מעשים טובים – תן וקח, חגים משותפים, חדר אוכל, לברי המזל. גרנו באותה שכונה, גרנו בית אחד מאחורי השני, יחסי שכנות טובה רגילים. אבל, דבר אחד, מעשה אחד, נגע לליבי, ואני לא שוכחת. בכל שנה כשיום הכיפורים היה עוצם את עיניו ועובר ללוח של השנה הבאה, הייתי שומעת מכיוון הבית השכן, את תקיעת המסמרים בעץ – אות לבניית היתד הראשונה של הסוכה. ולי נהייתה הרגשה כזו טובה בלב, שהנה נגמר לו חשבון הנפש והכבוד של היום הקדוש הזה, ומגיעים להם מועדים לשמחה. חג הסוכות כבר בפתח.

גבי הביא איתו את המנהג הזה מבית אבא בירושלים, ואצלי הוא חתום בזיכרון מהבית בראש פינה. וכך אנחנו מביאים ומעבירים את הידע והמסורת מדור לדור.

איזה פלא, איזה יופי מסתורי ומרגש בליווי סוג של גאווה טמון בכל אלה. מהמקום החשוב של: דע מאין באת ולאן אתה הולך.

ובחגים אני לא הולכת לבית הכנסת, אבל אני שם, מתפללת, זוכרת, יודעת את הקדושה של החג. ואני מעבירה אותה לילדי. אני לא בטוחה (גילה - בתשובה למאמר) שחייבים ללכת לבית הכנסת בכדי להתפלל. הלוא אנחנו מתפללים בכל בקשה, שאיפה ומשאלה. אנחנו מתפללים בלב. אם נהיה אנשים טובים עם כוונות טובות, עם נתינה וקבלה וכוונה, דיינו. כמו הצדיק הכפרי בסיפורו של שלום אש, שכוונתו השלמה, דווקא היא הייתה זו שפתחה שערי שמייים, וכך עברו לשם גם תפילות המתפללים אשר בבית הכנסת.

יום כיפור, תפילת נעילה. אני שם. בהיכל שלבש קדושת את היום. קהל מתפללים לבוש חג מתפלל בכוונה שלימה. היה לי קשה לראות בנות צעירות וילדים - הדור הבא – אכן, פוקדים את בית הכנסת - ברגליים יחפות ומלוכלכות. העזתי והערתי לבוגרות טרם כניסתן; ככה נכנסים לבית כנסת? כן, הן ענו לי, כי אסור לנעול מנעלי עור.

האם באמת העיקר שיבואו? ולתקיעת השופר הורים הכניסו את ילדיהם לקדמת הבמה שיהנו מקול השופר, חלקם יחפים, חלקם רועשים, ואישה אחת עם ילדה על כתפיה כשגור כלבים קטן נמשך אחרי שובל שמלתה. היה לי כל כך נורא, חוסר הכבוד הזה, וחוסר האונים שלי. באמת התאמצתי שלא תתקלקל לי אווירת קדושת המקום והיום. האם אני מגזימה?

גמר חתימה טובה, ומועדים לשמחה.

שושנה שרקי

ימי הולדת

4/10	יבין בן רשף	8/10	שריטה סינה
5/10	זיוה מלינה מוריה מימרן (נכדה נמנוב)	9/10	יהונתן יעקב (נכד-ווינטרוב) עידו גלבוע (נכד ר. כהן)
6/10	דניאלה בלוך (נכדה בן-חיים) רז קורן	10/10	נעמי רחמני ספיר לוי (נכדה-סמברג) ג'וסי פרלסון (נכדה)
7/10	איזק תלם-פוטש אורן פרלסון אייל אורן (נכד-ריינס) עודד כץ יוחאי ג'קסון אופק בכר (נכדה-קולט)		

מזל - טוב

ימי נישואין

5/10	נטשה (ארנולד) ושחר כמרן
10/10	רחל ואילן גינת

נזכור

יז	בתשרי תשל"ח	29.9.77	מר יצחק סטרוקובסקי
יז	בתשרי תשמ"ו	2.10.85	חיים גלעדי
יט	בתשרי תשל"ו	24.9.75	גב' רות סטיל
כב	בתשרי תש"ח	25.10.48	ליאון לייטמן

פירורי צום וימים נוראים

הפירורים הללו נכתבים דקות אחרי התקיעה הגדולה שמציינת את סוף התפילות וצום יום כיפור. כמובן שלא ויתרנו על הקרקרים והדג מלוח שהפכו במרוצת השנים למסורת בלתי רשמית של החג אצלנו.

השנה החדשה החלה עבורנו, קהילת כפר הנשיא, ממש בימים נוראים: יום לאחר יום ליווינו את חברנו הוותיקים, תחילה **אירית בן חיים ז"ל**, ולמחרת את **יצחק (ז'ק) גולן ז"ל** בדרכם האחרונה. חלקת הזיתים הולכת ומתמלאת לצערנו, ואנחנו נותרים עם ההספדים והזיכרונות. אנו משתתפים בצערם ובכאבם של בני המשפחה, ומקווים ומייחלים שלא תדעו עוד צער.

מספר חברים נפלו למשכב, וחלקם אף נזקק לאשפוז בבית החולים. בינתיים חלקם הגדול – **בלנש לוי, בטי עדר, יפעת וייסבקר ודיאן ניימרק** - חזרו הביתה להמשך השגחה וטיפול, ונאחל להם החלמה מהירה ובריאות טובה. מקווים שלא שכחנו מישהו, ובכול אופן נאחל לכולם בריאות טובה, ושנה טובה ומוצלחת.

באותו עניין - **גדעון ודינה לוי** הגיעו מחו"ל לסעוד את אמא **בלנש** שכעת מנסה להתאושש בבית יונתן.

והחיים חזקים מהכול. שמחנו לדעת **שרינת לבית אורן**, שבטנה התפוחה בלטה בהלוויה של סבא **יצחק (ז'ק) גולן**, ילדה בשעה טובה בן בכור, נכד ראשון להורים **גבי ונורית** ונין לרות **גולן**, כך שעצב ושמחה נמהלים בידי הגורל. מזל טוב לכול המשפחה הענפה.

מזל טוב מגיע גם ל**נרית וסטיב**, לסבא **דוד** וסבתא **שאולה** בהולדת הבן אי שם בדרום באילת. ברכות לכל המשפחה.

שוש וריימונד סלומון וג'וני ושולמית פרנק החליטו לבלות את תקופת החגים בשיט מפנק לאורך חופי הים התיכון. שיהיה להם בכיף, ובטח המון חוויות וסיפורים לספר בשובם.

גם **עמליה ומיקי נוי** יחד עם **משה ועירית גרשמן** יצאו לבילוי של חג בחו"ל.

חזרה לתפילות החג – ששוב, כמידי שנה - נערכו בהשתתפות חברי מצפה נטופה. המועדון שהסב פניו לבית כנסת המה שוב מעשרות רבות של חברים ותושבים שהגיעו להשתתף בתפילות החג. בלט במיוחד שבט כהן לדורותיו כשלסבים הגאים **ברוך ומרים** הצטרפו **הדס ומיקי** שהגיעו מאוסטרליה עם כל

הצאצאים, וכמובן **עומר וסיון** והמשפחות, וכמובן גם **ענבר**. בקיצור, לא נראה שיש להם בעיה עם גיוס מניין... נקווה לראותכם יותר גם בימים רגילים.

בין השבילים בקיבוץ ניתן כבר להבחין בניצנים של אנשי המכינה הקדם צבאית שמתחילה אצלנו. נקווה שעד אחרי החגים הם יהיו כבר חלק מהנוף האנושי אצלנו, כולל משפחות מאמצות והשתלבות בחיי היום-יום. נשמח לראותכם משתתפים באירועי סוכות.

מי שמגיע בימים האחרונים לאזור משק הילדים, לא יכול שלא להבחין בפעילות הענפה המתרחשת בין הכלובים, שאט אט חוזרים לייעודם המקורי – אכלוס חיות בית שונות – ולילדים העובדים במרץ במקום להשיב עטרה ליושנה, והכול בזכות יוזמתו ופעילותו הברוכה של **מיקי קורן**, הרוח הפעילה מאחורי הפרויקט. בהחלט מומלץ לבוא ולבקר. לא נמנה את כול בעלי החיים שכבר השתכנו במעונם החדש, כדי לא להעליב את מי שנשכח בטעות, אבל שיהיה לכולם בשעה טובה ומוצלחת. וכמובן - ירקות ולחם ישן יתקבלו ברצון.

המהדרין שבינינו אמורים להציב כבר בצאת יום הכיפורים יתד ראשונה של הסוכה, ואין ספק שגם השנה יוצצו עשרות סוכות בגינות הבתים. צוות החג בשנים האחרונות: **טרי לפינג ודורית רוזנקרנץ** וצוות העוזרים והמסייעים בידיהן, הכין גם השנה תוכנית עמוסה לימי החג (ראו מודעה נפרדת בעלון). נקווה שגם מזג האוויר ישתף פעולה ולכולנו יהיה חג סוכות שמח.

ולסיום משהו חצי אישי. מזל טוב והרבה בריאות ליום ההולדת ה-82 של **שוש אפשטיין**, שאני קורא לה סבת'לה אחרי שאימצתי אותה באופן רשמי (מבחינתי) כסבתא. אני אומנם אומר שהיא בת 22 והיא מסכימה ואומרת שכן, 22 ועוד 60 שנה של חברת קיבוץ... שיהיה הרבה מזל טוב עד 120.

לא נטריד אתכם יותר להפעם. שוב נאחל לכולכם שנה טובה וגמר חתימה טובה, ושהכול הכול יעבור לכם ממול, ואם ממש לא קשה אתם כבר יודעים....

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ וכמובן גם **דניאל**.

My sister Claire

לקלייר אחותו של בוב ויניו אתר באינטרנט, ובו כל ציוריה משנת 1972. בוב, האח הגאה, מזמין את החברים להיכנס לאתר וליהנות מעבודותיה המוצגות שם.

I am very proud of her and invite you to enjoy her works. Bob

www.clairekhalil.com

נכנסתי, הסתכלתי - ציורים מדהימים ביפיים, מלאי קסם! אתם מוזמנים. שושנה ש.

במזל-טוב

בן נולד

לנירית (אלמן) וסטיב

אח לגל ומיה

נכד לשאולה

נכד לדוד

רוב נחת למשפחה המורחבת

במזל-טוב

בן נולד

לרינת ואיציק

נכד לנורית וגבי

נין לרות גולן

רוב נחת למשפחה המורחבת

אמא אירית ז"ל

ב-22.30 בלילה העירה אותי אשתי (ג'ניס). זה מספר ימים שאנחנו מחכים לטלפון שיודיע כי הכול עבר ואימא נפטרה, לאחר שחלה הידרדרות קשה במצבה והרופאים הודיעו לנו כי זמנה קצוב – הפנים והדמעות בעיניים של אשתי סיפרו את הכול. רגשות עצב עמוק ואובדן התערבבו בי יחד עם רגש הקלה שבא עם הידיעה כי יותר אימא לא סובלת.

למעלה מ-3 שנים עברו מאז הבאנו את אבא ואימא אל המוסד לתשושי נפש בטבעון, אימא סבלה מדמנציה, יחד עם אבא שסבל מתסמונת זעה. לפחות הם עדיין היו ביחד! לאחר כחודש ימים אבא נפטר. אימא המשיכה לדעוך, שוקעת מדי יום לתוך חור שחור שגזל ממנה את היכולת להכיר את ילדיה ונכדיה, מלבד רגעים קצרים של חיבור, שגם הם הלכו ונעלמו. הניצוץ, וחוכמת החיים שתמיד קרנו בעיניה הלכו ודעכו, וריקנות איומה ובדידות לקחו את מקומם.

אני מרגיש חייב בשלב זה להזכיר את אחותי אביבה ובנותיה הנפלאות אשר באהבה ללא גבול ובסבלנות עמוקה טיפלו באימא וביקרו אותה באופן קבוע, מביאות איתן רגש של חום, ואני מאמין שנתנו לאימא איזושהי הרגשת הקלה וקשר, כאשר המחלה הנוראה איפשרה לה דקות ספורות של חיבור למציאות. על כך אנחנו האחים והאחות חייבים חוב שלא ניתן לעולם לשלם במלואו.

אימא ואבא נפגשו בתקופת מלחמת העולם השנייה כאשר שניהם שירתו בצבא האנגלי בציילון, היום סרי לנקה. אבי תותחן בחיל האוויר ואימא אחות בבית החולים הצבאי. אבא התאהב מיד באשה היפהפייה במדי אחות, ובעקשנות טבעית יחד עם כל ה - Charm that he could master (וזה לא היה קל לו) הצליח לגרום לאימא להתאהב בו, אהבה ששרדה למעלה מ-60 שנה.

אהבה זו הביאה את אימא יחד עם אבא לעזוב את החיים באנגליה בשנת 1946 ולעלות לישראל, ולהתיישב כשנתיים לאחר מכן על גבעה מסולעת מול הגבול הסורי מרחק אלפי שנות אור מהחיים אליהם הייתה אימא רגילה בלונדון.

בארץ קשה ונוכרית, הדוברת שפה זרה ושקועה בתוך מלחמה עם כל שכניה, הם הקימו בית וגידלו 5 ילדים, בעצם 7, כאשר ג'יליאן ומייקל הצטרפו למשפחה. ולמרות מאבק קיום בלתי פוסק ודרך חיים קיבוצית אשר מטבעה ניתקה את ההורים מילדיהם, אימא לא ויתרה ודאגה כי לכולנו תהיה הרגשת בית חם ואוהב וקשר קרוב, בפגישות קבועות מדי יום בשעת התה המפורסמת, 4.30 אחר הצהריים.

אימא שמרה על עצמה, תמיד מלובשת ומטופחת בשלמות. לא נתנה למציאות הקשה, או לחוסר המוחלט בכסף להשתלט על חייה, בנחישות ובקלאסה שאין שנייה לה הייתה תמיד Calm, cool and collected. and beautiful

דוגמה לכל חברי הקיבוץ, גם כאשר בתוכה הייתה כולה מרקחת של עצבים ודאגות. רבים מכם הכירו את אימא דרך החיים המשותפים בקיבוץ, אחרים הכירו את אימא מעבודתה בתנועה ומהקשרים אשר יצרה עם אנשים בכל אשר הלכה.

חלקכם הכירו אותה אישית ומקרוב ולחלקכם הייתה הזכות להיות בחברתה לזמן קצר בלבד. אך ללא יוצא מן הכלל, אלה שאינם עוד איתנו ואלה מבינינו שפה ביום זה, כולם ידעו מיד כי לפנייהם אישה מיוחדת ונפלאה, LADY אמיתית בכל דרכה, ללא משוא פנים וללא יוהרה, עם יושר אישי וחוכמת חיים טבעית ופשוטה, אשר לא ניתן היה להתעלם מהם ואשר נגעו בכל נפש אשר באה בחברתה.

אפילו המחלה הנוראה ותשישות הנפש לא הצליחו לקחת תכונות אלה מאימא ועובדי המוסד בטבעון כולם התאהבו באשה צנועה ושקטה זו אהבה גדולה.

מתקופה מוקדמת של ילדותי אני זוכר את אימא מבקרת חברים בבתייהם ואחרים אשר היו דופקים בדלת ומבקשים לדבר עם אימא יום יום ובכל השעות. כולם מחפשים אוזן קשבת ותשובות פשוטות לבעיות אישיות, כואבות ומורכבות. לאימא תמיד היו הזמן והסבלנות להקשיב, להשתתף בכאב ולתמוך במילה טובה ועצה חכמה. שנים על שנים של השתתפות אישית בגורלם של נפשות רבות, היכרות אישית עם הזמנים האינטימיים ביותר בחייהם. ומעולם לא סיפרה לאיש ולו דבר אחד, אולי פה ושם לאבא, אבל הכול היא שמרה בתוכה, שנים על גבי שנים - איזו אחריות, איזו מסירות ונפש טהורה, איזה אומץ לב – זו הייתה אימא.

אימא המשיכה להתפתח ולהתמחות באופן מקצועי בטיפול באנשים עם בעיות חיים קשות וכואבות, אימא עבדה במשך שנים מחוץ לקיבוץ בתנועה, בקיבוצים ובקריית שמונה, מול קהל גדול ומגוון ומול אתגרים שונים, אשר לקחו אותה לכיוונים אשר אני בטוח שהיא לא ידעה כי תמצא את עצמה בתוכם כאשר יצאה לדרך, אך בכל רגע ובכל יום מחייה היא המשיכה לפגוש אנשים באמצע הדרך, לקחה אותם ביד והביאה אל חוף מבטחים, Day in – Day out for 50 years.

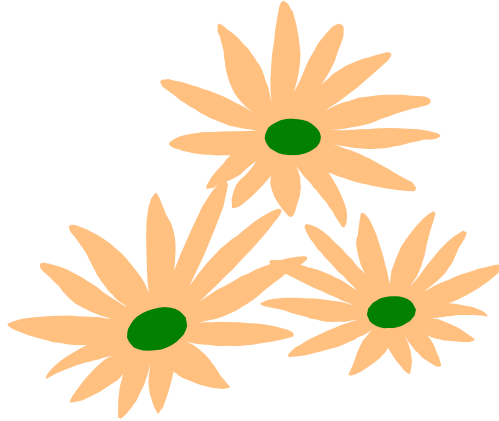
ילדים, נערים, נערות, בוגרים, מבוגרים, נשים וגברים, כולם באו לדבר עם אימא כאשר חייהם קרסו סביבם, כאשר הכאב היה גדול ועמוק מדי להתגבר לבד. כאשר אמיתות גדולות וקשות מול עיניהם הם באו לאימא כדי לקבל ולו טיפה של שקט נפשי ושל אוזן קשבת, של נפש מזדהה, יושר אמיתי ואינטליגנציה עמוקה וטבעית, באימא הם מצאו את הכול והחיים לא נראו שחורים כל כך.

אימא תמיד ידעה מתי להקשיב ומתי לדבר! כל מקרה, כל סיפור חיים היו בשבילה a challenge את הכול היא לקחה אישית – אם היא לא תעזור אז מי?

לאימא היה את ה-"Magic Touch" וכולנו הרגשנו אותו במידה זו או אחרת! למזלנו!

בשבילי אימא הייתה תמיד מלכה ללא כתר, Lady אצילה ללא תואר.
 אני גאה להיות בנה של אישה מיוחדת זו, ומרגיש כי כולנו איבדנו משהו יקר
 בחיינו אשר יהיה חסר לנו עד יום מותנו!!!! כולנו, החתנים והכלות אשר אהבו
 אותה כמו אימא, הנכדים והנכדות אשר אצלה מצאו מקלט ופינוקים, וכל אותם
 בעלי המזל בינינו אשר זכו להיות במחיצתה ולו לזמן קצר בלבד.
 אמא – אני אוהב אותך, הינך משוחררת עכשיו מכל כאבי החיים! עופי עופי
 ציפור טובה.

יורם

כי אבד אשר עבר מילים: נחמן רז

כי אבד אשר עבר,
 לא ישוב לנצח,
 לו נשירה
 ביגיעה
 ובאהבה
 אופל ליל נאירה.
 ביגיעה
 ובאהבה
 כל מכשול נסירה.

בית הורים חמים עזבנו אי פעם,
 זיכרונות ילדות חלום נעורים,
 לעולם לא אשכח איך עזבתי את ביתי,
 ולדרך אז יצאתי, לבדי לבדי.

כי אבד אשר עבר...

אבא שלנו

ז'ק גולן ז"ל – ביוגרפיה

ז'ק יצחק גולן נולד לפני כמעט 83 שנה בפולין בעיר קאליש להוריו שלמה ודורה גולדבלום, אח לבינה הגדולה ממנו ב- 4 שנים.

בגיל 5, בעקבות המצב הכלכלי היגרה המשפחה לצרפת לעיר רואן. ז'ק היה מאז ומתמיד הקטן בכיתה אך בין התלמידים המצטיינים. כמו כל ילדי הקהילה היהודית הוא קיבל חינוך ציוני, ולמד עברית ושירים עבריים. כבר בגיל צעיר היה לו קול יפה, ובחגים היה אביו מעמידו על כיסא בבית הכנסת של הקהילה. הילד היה שר וממס את ליבות השומעים בניגוני חג. כשהיה בן 12 הגיעה לעיר ילדה חדשה שברחה עם הוריה מברלין והוא התאהב בה ממבט ראשון. שמה היה רות.

עם פרוץ מלחמת העולם השנייה עברה משפחת גולדבלום לכפר קטן, שם מצאו מסתור מפני הנאצים ועוזריהם. האנשים הטובים שדאגו לכל מחסורם במשך 3 שנים היו בני משפחה נוצרית, וכך ניצלו חייהם. עד היום נשמר הקשר האמיץ עם בני המשפחה ההיא, והאם זכתה לקבל את "אות חסידי עולם" מ"יד ושם". כשהסתיימה המלחמה נגוז החלום ללימודי הנדסה כי ז'ק התגייס ביחד עם חברו הטוב ישראל אבידור ז"ל לעזרת ניצולי השואה והמעפילים. השניים עשו אימוני כושר, ולמדו קרבות מגע, קפ"פ וג'יו-ג'יצו, השתתפו בכמה מבצעים סודיים, התגייסו לפל"ים ועברו קורס קשרי אלחוט.

זמן קצר לפני העלייה ארצה נשא ז'ק את בחירת ליבו, רות, לאישה. בספרו "רואן" הטיב ז'ק לספר את קורותיהם על ספינת המעפילים "לטרון", תפקידו כגדעוני, (ממונה על הקשר והאלחוט), ניגוח האוניה ע"י משחטת בריטית, הגירוש לקפריסין, ההגעה הנכספת לעתלית אחרי 6 חודשים, לידת בנם הראשון אורי בעתלית, ההצטרפות לגרעין האנגלי בכפר בלום וחדרה ועד פסגת ההגשמה – העלייה על הקרקע במנסורה.

ז'ק התחיל את דרכו בקיבוץ כאינסטלטור, ואחר כך נשלח לסמינר למורים כדי לחנך וללמד את קבוצות הנוער הראשונות. מאוחר יותר הגשים חלום נעורים: לעסוק בטכנולוגיה תעשייתית. כ- 30 שנה עבד במפעל הבונים בתחילה במחלקת החמרן לאחר מכן – נציג הבונים בשותפות רבת המוניטין "רווית מוצרי השקייה", ובגאווה גדולה – אחד ממקימי "גמדא" הבלתי נשכח. תפקידים רבים עוד נכוננו לו: שליחות בצרפת בתפקיד ראש מחלקת הנוער והחלוץ של תנועת הבונים-דרור באירופה (שם עסק גם בהרבה "שושן"). בהקשר לעליית יהודי בית המועצות מעבר למסך הברזל, מזכיר הקיבוץ, ומנהל האגף להשכלת מבוגרים במכללת תל חי.

היציאה לגמלאות והשינויים המבניים והערכיים שעבר הקיבוץ היקשו עליו מאוד אך לא "ייבשו את מעיין יצירתו". הוא הקים כיזמות אישית חברה לתרגומים את "לקסיגל". הוא עסק בזאת בכל מאודו והפעיל את מיטב היכולת האינטלקטואלית שבה התברך. כמו כן העסיקו אותו מאוד ענייני איכות

הסביבה. הוא חקר את הנושא, כתב על כך וניסה עד הרגע האחרון לתרום את חלקו הצנוע.

בני המשפחה

אבא

גדלנו בחינוך המשותף בו מתראים עם ההורים 4 שעות ביום בלבד ו- 20 שעות נמצאים בבית הילדים. כך לפחות היה אצל אורי ואצלי. על אף זאת ולמרות העובדה שימים רבים נעדרת מהבית בענייני עבודה, היית כל כך משמעותי בחיינו.

היית אבא מחנך, די קשוח, איש מוסר, שהדרך הנכונה, הצודקת, האחת והיחידה, כל כך ברורה לו. מעולם לא הרמת יד עלינו, היית איש עדין נפש, אבל אם לא נהגנו כשורה, אם אורי סחב לך סיגריות מהמגרה, או אני שכחתי את יום ההולדת של אמא, רחמנא ליצלין, היית נועץ בנו זוג עיניים כועסות במבט מוכיח וקשה, והוא היה יותר כואב מכל מכה או סטירה. עם זאת גם ידעת ללטף ולאהוב. אף פעם לא שכחת להביא משהו קטן מהנסיעות שלך, איזה קוקוס ורוד או לוליופופ תרנגול כפיצוי על ההעדרויות מהבית. צריך פה לומר שלרמי, שנולד 10 שנים אחרי, כבר היית אבא אחר והרבה פחות קשוח.

דרשת מעצמך שלמות ושאפת תמיד לעשות את הדברים באופן הטוב ביותר. פרפקציוניסט ללא תקנה, ולכן היית אבא ביקורתי שקשה לרצות אותו. מבקר המדינה. כל דבר שעשינו או יזמנו ובעיקר שכתבנו, היה לך מה להגיד עליו כדי שיהיה 100 אחוז ואולי שיתיישר עם קו המחשבה שלך. ייתכן שתכונה זאת ירשנו כולנו ממך.

היית איש תם וצדיק. שלא ידע להרע למישהו, לשקר לרמות או אפילו "לסבן" קצת. גבי והילדים שלי תמיד אומרים עלי שאני "סרגל" ואני יודעת שגם את התכונה הזאת ירשתי ממך.

לא היתה לך השכלה פורמלית או תואר כלשהו מעבר להשכלה תיכונית (פחות שנות המלחמה) ושנה אחת בסמינר למורים. אבל היית תמיד איש חכם, שידע 4 שפות על בורין, מכיר את ההיסטוריה, מתמצא באקטואליה וענייני העולם הגדול. על שני מדפים צנועים בסלון יש לך ספריה עשירה ובה כל הספרים הנחוצים כדי לדעת מה שצריך: מילונים שונים, אינציקלופדיות בעברית ובצרפתית, קונקורדנציה לתנ"ך, אטלסים, שירונים, מיני לכסיקונים לתרופות, לצמחים, למוסיקה, ומה לא. ממך למדנו לאסוף את הספרים האלה, ולהשתמש בהם בכל פעם שעולה שאלה בבית. כשנכנס המחשב לחיינו למדת בקלות להקליד ב-3 שפות, ולמצוא תשובות בגוגל, לשוטט באינטרנט, ולהתכתב עם כל העולם באימייל. קראת 7 עיתונים בכל בוקר דרך המחשב, ובכלל היו לך כל כך הרבה תחומי עניין וכל אחד מהם הופיע כאייקון על המסך הראשי. רק אתה ידעת להתמצא במסך העמוס הזה.

היית איש ברוך כשרונות. היית מוסיקאי, למדנו ממך ליהנות ממוסיקה קלאסית וחזנות. ניגנת לנו במפוחית, לימדת אותנו אלף שירים עבריים ועוד כמה צרפתים ושרנו ביחד קנונים רבים. חמישים שנה מאוחר יותר, על ערש דווי בבית החולים ובבית יונתן, כשכבר היית מבולבל ולא צלול, חזרנו לשיר יחד את הקנונים האלה, וידענו שהמיומנות האחרונה שתישאר לך תהייה היכולת לשיר ולזכור מנגינות. הורשת לשלושתנו את האהבה לשירה ולמוסיקה. בכלל, היית תרבותניק בנשמתך: יוזם תוכניות תרבות, מופיע על הבמה כזמר או נגן המפוחית, קריין משובח, ובעיקר כותב מאמרים בדברי הכפר, דברי קישור למסיבות, גם בשירה של ממש שלחת ידך וכמובן הספר שלך "רואן" שכתבת חציו בעברית וחציו בצרפתית.

היה לך כישרון טכני וידיים טובות, ידעת להחזיק כלי עבודה ולתקן בבית כל מה שצריך. את זה הורשת לפחות לשני אחי. היה לך כישרון ציור, את זה אנו יודעים מהציורים שציירת בילדותך ומהניסיון הקצר מאוד לחזור לזה בגיל הזקנה.

היית ישראלי וציוני גאה. אהבת את ארץ ישראל כל כך. כאבת את כאביה של הארץ הזאת וכעסת על מנהיגיה, שלא הלכו בדרך הנכונה בעיניך, ברוח ערכי העבודה. נהגת לארח אורחים רבים מחו"ל, יהודים ולא יהודים, והראית להם בגאון את מעשיכם החלוצים, איך הפכה השממה לגן פורח ואבני הבזלת לקיבוץ משגשג. לפני שנה, בטיול השורשים האחרון שעשינו גבי ואני איתך ועם אמא, כשכבר לא תמיד ידעת אם עכשיו בוקר או ערב, עוד שמענו אותך מספר למארכת הצרפתייה במלון את עלילות עלייתכם ארצה בלהט והתלהבות כאילו זה קרה אתמול.

האמנת אמונה שלמה בדרכי הקיבוץ הישן, וקשה היה לך להשלים אם גזירות הקיבוץ המתחדש. הרגשת נבגד ופגוע ע"י מנהליו של הקיבוץ המתחדש. ניסית למחות ולהתנגד אבל טענת שכבר אין מקשיבים לך.

בשנים האחרונות מצאת נחמה בכישורים הרבים שלך: בכתיבה, במוסיקה, במחשב ובעיקר במשפחה הקרובה ההולכת וגדלה.

אהבת אותנו ילדיך, אהבת עוד יותר את נכדיך ואיתם כבר היית אדם הרבה יותר רך ומקבל, מפרגן וגאה ואפילו סבא שובב. אבל אהבתך הגדולה ביותר הייתה אמא. חייכם המשותפים היו רצופים עליות ומורדות, מן הסתם כמו בחייו של כל זוג אוהב, אבל תמיד היו שם כבוד וקבלה ואהבה שהלכה והתעצמה עד הרגע האחרון.

וככה נזכור אותך: חכם, צדיק, איש עקרונות, ברוך כישרונות ואוהב.

אוהבים

אורי, נורית ורמי

סבא

סבא שלי לא היה איש גבוה, אבל הוא היה איש גדול. גדול מהחיים. אני לא חושבת שאפשר לתאר אותו ואת פועלו בכמה מילים, על קצה המזלג, כי סבא היה עולם ומלואו: בן, אח, חבר, יהודי, ציוני, בעל, אבא, קיבוצניק, מורה, סבא ואפילו סבא-רבא.

כל מי שהכיר אותו, או אפילו נמצא במחיצתו זמן קצר, הרגיש מיד את הרוח שבמפרשיו. סבא היה אנרגטי באופן מיוחד, והדברים הקטנים של החיים הם שריגשו אותו יותר מכל. מוזיקה, מילים ומשפחה – היו נכסי צאן הברזל שלו.

סבא היה איש אשכולות, שקרא וכתב המון, דיבר בכמה שפות, תירגם והיווה מקור בלתי פוסק לידע ופניני חוכמה. הוא גם הכיר אלפי יצירות מוזיקליות בעל-פה. בקלות היה מדביק את הסובבים אותו ברוח הסערה שליוותה את הדיבור שלו על נושאי שיחה מגוונים. סבא דיבר בתשוקה, וחי בתשוקה. הוא גמע את החיים כמו כוס של יין טוב, ונהנה מכל רגע.

אבל מעל הכול, הוא היה איש משפחה. הוא אהב את סבתא במשך כמעט 70 שנה, והתגאה בכל אחד ואחת מילדיו ונכדיו. סבא וסבתא ראו במשפחה הענפה שלנו את יצירת המופת של חייהם וככה גם אנחנו מרגישים – אז תודה!

אני לא אשכח את "טיול השורשים" בצרפת שסבא וסבתא לקחו את רינת ואותי אליו. באחד הלילות ישנו בדירה קטנה בפרז, וסבא, ששמע מוסיקה בוקעת מבעד החלון, אחז את סבתא בשתי ידיו, והוביל אותה בריקוד ברחבי הדירה. ככה היה סבא שלי.

אז סבא, זה בשבילך:

"אחרי הכל אתה שיר, לא עוד בשר ודם,
לא עוד אדם שחי, אבל אתה שיר קיים,
והוא עטוף מילים, מילים, ומנגינה,
וקצב מסויים אחרי הכל,
אתה שיר קיים.

אז לפעמים, כשקר לי,
בשקט אתיישב, איתך,
ואשיר בלי מילים, אשיר לי,
אחרי הכל אתה שיר, אתה שיר נכתב.

כל המילים שלחשת בי
 כל המילים שלחשת – הן שיר עכשיו
 אוהבת, ועוד מה שחשת,
 מילים, מילים, מילים, בשיר נכתב.

אתה קרוב בשיר, כמו הנשימה
 באהבה פתחנו, ונסיים במה?
 ונסיים במי? אולי ברך? אולי בי?
 אולי בלי מילים אחרי הכל,

עכשיו אתה שיר שלי..." מילים ומנגינה: שלמה ארצי

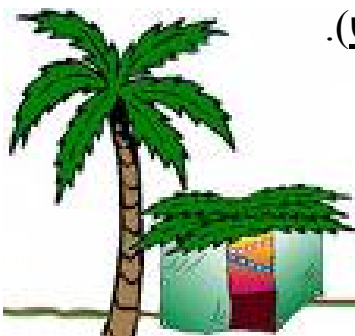
עינב גולן

בדיקות מעבדה

בחוה"מ סוכות 4.10 עד 8.10, לא יתבצעו בדיקות
 (מלבד בדיקות דחופות, ויש לתאם עם המרפאה מראש).
 גמר חתימה טובה וחג שמח – הצוות.
 זה קורה רק פעם בשלוש שנים...

מהמרפאה

הרהורים בין העונות

עברה כמעט שנה מאז שהתחלנו - קומץ של חברים - לאכול ארוחת צהרים בחדר האוכל הקטן של המלונן, והגיע הזמן להודות לקורין ולצוות המסור שלה, וכמובן גם לקבלן המזון, על ההתמדה והשרות הטוב שמעניקים לנו. תמיד עם חיוך, דרך ארץ, נכונות לעזור ודאגה לספק את רוב הרצונות, כל ימי השבוע. תקוותי היא, שגם בשנים הבאות המוסדות ימשיכו לראות ב"מסעדה הקטנה והמטריפה" הזאת – פתרון לכל אלה, שמסיבות שונות מעדיפים לאכול בצוותא.

סוף לקיץ וסוף לקבלות השבת הדו-שבועיות בבריכה. ושוב תודה ענקית לנירה היוזמת, ולכל החברים והתושבים אשר נתנו מזמנם וכישרונם לארגן, לבצע ולהנעים את השעה היפה הזאת לכלל האוכלוסייה. ועכשיו נשאלת השאלה – מה הלאה? איך נעבור את החורף בלי אפשרות למפגש חברתי-קיבוצי-רב דורי? כמובן יש חגים – חנוכה וכו' שוודאי נחגוג בח"א, ויש פסח והסדר ומשותף???

חדר האוכל סגור, לרוב גם המועדון, הקופי-פאב הלך לעולמו (פאב רגיל עדיין יש?) אז איפה רואים את כולם? בלוויית? לזה הגענו? לוותיקים יש את ה"מפגש" המבורך, יום-יום ובשישי לארוחת 10 – אבל איפה נפגשים הצעירים יותר, מחוץ לחוג המשפחה, בינם לבין עצמם? אה, כן, יש רכב וזה פותר הרבה בעיות!

הצעתי היא שהמועדון היפה שלנו ייפתח פעמיים בחודש לקבלת שבת נוסח הבריכה, אחרי ארוחת ערב כמובן, לכל הרוצה לשבת ביחד – כיבוד קל, ואולי מדי פעם איזה אורח עם סיפור, חבר שחזר מנסיעה מעניינת ותמונות או אפילו סרט לכל המשפחה (לא אליים!)

הבעיה הראשונה היא כמובן – המימון! כסף להפעיל את המועדון, כסף לכיבוד ואפילו שכר למי שמוכן לקחת על עצמו את המשימה הזאת. וזאת הבעיה השנייה! נקווה שחברי ההנהלה יגלו הבנה, רגישות ונכונות להקציב קצת מכלל ההוצאות החברתיות והתרבותיות גם לנושא חיוני זה. תגובות, הצעות –אשמח לשמוע.

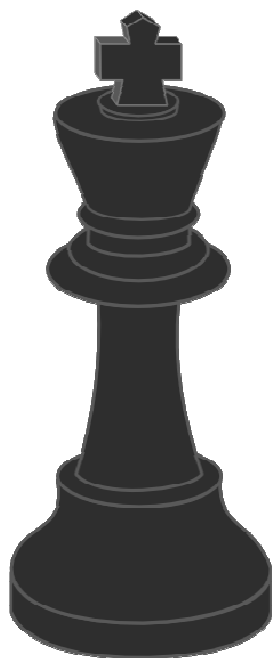
אלזה

אליפות השחמט

2009 כפר הנשיא

מתחילה!

הטורניר יחל ב-11 לאוקטובר.

פרסים יוענקו למנצחים,
הנאה מובטחת לכולם...

הירשמו עכשיו!

זהר דבולט: 8029334-052

ארז מירב: 8487240-050

דור הולך ונעלם

אנו נמצאים לפני צומת של להיות או לחדול.
להיות עברים ראשונים או יהודים אחרונים!
(מ. י. ברדיצ'בסקי)

ב"דברי הכפר" שהגיע אל תא הדואר שלי אחרי ראש השנה, הופיעה רשימה של גילה עמית דוארי שעסקה בתפילת ראש השנה בקיבוץ ובתחושת העצב וההחמצה שהותירה בה: "...הגברים הללו נושאים בזיכרונם את תפילות בית-אבא מעברם הרחוק בגלויות השונות, ומשמרים בדבקות, הראויה להערכה עצומה... עצוב היה לי לחוש את 'הדור הולך ונעלם', מהבחינה הזאת שאין להם ממשיכים, והרצון העיקש הזה שלהם לשמר את המנהג אצלנו-עלול להיפסק לחלוטין מצד 'חוסר עניין לציבור'..." כך כתבה גילה והותירה בי עצב רב על העצב הרב שבו היא שרויה.

הרי בעצם, כך סחתי לעצמי, גרסת הינקות של גילה איננה כוללת את טומי עמית עוטה טלית ותפילין כאשר הוא מתנווד כנגד ספר תורה החוסה דרך קבע כשהוא מוסתר בחדר העיון שבחדר וויצמן. הרי הדור שהולך ומתמעט הוא בעצם אותו דור של אותם אנשים עיקשים וקשי עורף שזרקו לכל הרוחות את אמונתם הדתית, אם הייתה להם כזאת, ועלו לישראל כדי לברוא לעצמם חיים חילוניים ותרבות יהודית אחרת.

אם תתבוננו היטב אל פניה ההולכים ומשתנים במהירות מחרידה, לדאבון ליבי, של החברה הישראלית, תיראו שהיא הולכת ומתחרדת ואו משתבשת בכל מיני סוגים של רוֹחֵנוּת התופסת אותה בציציות ראשה הדמוקרטית והחילונית ומטלטלת אותה אל מחוזות "חבלי משיח הנה זה בא". אז מה בעצם השתבש לנו בדרך, אם גילה שואלת כך בעצב על "הדור ההולך ונעלם", כאילו היא מחוברת אל דור אחר ולא אל הדור שהרה אותה?

כדי להבין מה השתבש, כל כמה שהדבר מיגע, צריך לשוב אל ההתחלה. וההתחלה הייתה כבר לפני קרוב למאה שנה ויותר:

לחזור להיסטוריה

"אחד משיאי המהפכה שמחקה את הסובייקט האלוהי מן התרבות העברית נמצא כנראה בתקופת העלייה השנייה. האוונגרד החלוצי שהגיע לכאן עם פליטי מהפיכת הנפל ברוסיה ב-1905, היה בשל דיו לקטוף את פירות המאבק האנטי-קליריקלי בן למעלה ממאה שנה. היישוב היהודי בארץ-ישראל הורכב ברובו מקהילות חרדים שנסמכו על מוסד ה"חלוקה" הידוע והיו שקועות בסטגנציה. חלוצי העלייה השנייה הופיעו לא רק כגייסות המהפכה המדינית של העם היהודי, אלא כמי שביקשו לחולל שינוי מערכות יסודי ולכונן 'חיים יהודיים חדשים'". (דרור אידר, "הארץ", "תרבות וספרות")

ד"ר מוטה שלו (מרדכי שלו) במאמר המדהדד שלו, בו הוא מפצח את חידת "שמחת עניים" (שכתב נתן אלתרמן) ונקרא "מי מפחד משמחת עניים", מגלה לנו את האמת המסתתרת מאחורי המהפכה הציונית. במילים גלויות הוא קורא למהפכה **מלחמת הציונות ביהדות**: "הציונות הינה קץ היהדות! זוהי משמעותו של שיר הפתיחה ל"שמחת עניים"... וזהו גם הפן האחר של הציונות, הסטרא - אחרא שלה, הבשורה הפרדוקסלית המתלווה אליה במסתרים כמעט מראשית דרכה בווריאציות שונות-אך מושמעת לראשונה במלוא עוצמתה, בכמה קולות ובראש מורם, במחצית הראשונה של מלחמת העולם השנייה, כמעט יד ביד עם הופעתה של "שמחת עניים", לפני ואחריה, ודווקא בארץ ישראל: "עדיין לא נאמר דבר

למהותה של הציונות" אומר יודקה התימהוני, איש "ההגנה" הנאמן, ב"הדרשה" (של חיים הזז). "היא (כלומר הציונות) הרבה יותר עמוקה, הרבה יותר הרת תוצאות עצומות, גורליות, ממה שהיא נראית לעין וממה שנאמר בה". לאיזה תוצאות עצומות, גורליות, הוא מתכוון? "אין הציונות והיהדות דבר אחד אלא שני דברים שונים זה מזה, ואולי גם שני דברים הסותרים זה את זה. בוודאי שני דברים הסותרים זה את זה! על כל פנים לא היינו הך. כשאדם אינו יכול להיות יהודי הוא נעשה ציוני". מהי אפוא מטרת הציונות? "היא (הציונות) וקומץ אנשים בראשה, גרעין של עם אחר... בבקשה לשים לב: לא חדש לא מחודש אלא אחר..."

"אני מאמין!" לא לחינם פותח הזז את המשפט הגורלי ב"הדרשה" ב"אני מאמין!" "אני מאמין" חדש לפנינו. את מקום ה"אני מאמין" היהודי... כחלק מ"ג עקרי האמונה של הרמב"ם, תופס "אני מאמין" ציוני המגדיר את עצמו מראש לא רק כלא-משיחי אלא גם כלא-יהודי... הציונות הנה אפוא קץ היהדות שאותה באה להושיע! זהו הפרדוקס הציוני. זהו הניכור הציוני". (מתוך "מי מפחד משמחת עניים", מרדכי שלו)

לרצוח את היהודי (שבך)

למעשה ישנה לנו עדות אישית מזעזעת, לאופן בו כורת אדם את היהודי מתוכו. וכפי שתיראו למרות שהדבר הכרחי הרי שאיננו קל כלל ועיקר. נתן אלתרמן בשירו "איגרת" מתאר את המחיר שמשלם היחיד בתוך מעשה המהפכה המרהיב. במילים מדויקות כסכין הוא משרטט את מעשה הרצח התרבותי שחייב היה לחולל כדי לקום ולהיות ציוני, ריבוני בארצו:

אגרת

לך עיני פקוחות כפתאומיים.

אלי שלי,

אני תמים.

אני זוכר, ברעות השמש על המים,

נולדתי לפניך תאומים.

אלתרמן, במילים ספורות ופשוטות מתאר את השניות שקיימת בו. "נולדתי לפניך תאומים".

אבל אירועי הזמן ותביעותיהם אינם מאפשרים שניות כזאת. ולכן הוא ממשיך:

עכשיו ערבית. עכשיו החלונות העבת.

כבית המנורה והמראות תדהה.

כי מת בי יחידך, הבן אשר אהבת,

אשר ידי הייתה בו בשדה.

כמה יפה, השניות נעלמה- "כי מת בי יחידך, הבן אשר אהבת". הבן "היהודי" האהוב על האל מת. אבל איך הוא מת? "אשר ידי הייתה בו בשדה". אלתרמן בוחר להתוודות במילים המכוונות אותנו אל מעשה הרצח הראשון בעולם כפי שהוא מסופר בספר בראשית, בו קין רוצח את הבל "בהיותם בשדה". ואלתרמן ממשיך כשהוא משחזר את מעשה הרצח בפרטי פרטים ממש כמו שהדבר נעשה בחקירה פלילית:

אני תמים אלי. לאט לאט היכיתי.

גררתיו אל הממכר מבית ומאם.

פשטתי כותנתו. לדמעותיו חיכיתי.

כבלתי זרועותיו והוא חיך אילם...

נדמה לי שווידי כזה מפורט של מעשה רצח תרבותי-אישי הוא כמעט חסר תקדים בהיסטוריה של התרבות העולמית. אך בתרבות העולמית מעטים הם אלה שנדרשו לשלם את מחיר התחייה הלאומית באמצעות רציחת חלק מאישיותם. כנראה שככה זה כאשר יש לנו מצב שבו היהדות היא גם דת וגם לאום. מישהו צריך לזוז הצידה כדי שהריבונות הלאומית תוכל לקרום עור וגידים. והמישהו הזה צריך היה להיות דווקא "היהודי הדתי" וכל מה שהוא מגלם בתכניו וגווניו השונים.

הם התחילו ראשונים

אז איך הגענו לכך שציוני צריך לרצוח את היהודי שבו כדי שיוכל לקום וללכת ולהיות ריבוני? מה קרה אי שם בנבכי ההיסטוריה. איפה זה התחיל? כדי להשיב על השאלה נצטרך שוב ללכת רחוק. לשנת 586 לפני הספירה. לחורבן בית ראשון.

כאשר הגיעו יהודים לבבל, נברא המושג "חוץ לארץ" כאלטרנטיבה קיומית לאומית לקיום יהודי בא". מרגע שהגיעו נוצרה נקודת משען קיומית ממנה יכלו לראשונה להשוות קיום של חיי קהילה יהודיים בארץ לעומת חיים יהודיים בחו"ל. מה שראו מצא חן בעיניהם. ולאחר שהתבסס מעט ולאחר שבארץ ישראל חרב בינתיים גם הבית השני, לאט לאט היכו שורש והחלו להוציא את ארץ ישראל אל מחוץ למשחק. ראשון הלך התלמוד הישראלי "הירושלמי". אח"כ הוסיפו ואמרו שכל הארצות "עיסה" (יעני ג'יפה) לארץ ישראל, וארץ ישראל היא "עיסה" לבבל.

אבל בעיקר היו אלה רב יהודה ורב שחזקו את אידיאת חוץ לארץ. רב יהודה אסר לעלות לא"י במילים מפורשות ואמר "שכל העולה לא"י עובר בעשה, שנאמר 'בבלה יובאו ושמה יישארו עד יום פוקדי אותם נאום השם'".

בעצם אני מבין את רב יהודה. בזמן שבא"י התחדשו חיים לאומיים וחרבו כהרף עין בגלי קנאות ושנאת חנם, הישיבה שרב יהודה ייסד בפומבדיתא החזיקה מעמד 800 שנה! (אז איפה הוא ואיפה אנחנו עם שישים שנה של ישות ריבונית שכבר לא נראית מי יודע מה). היו אלה הבבלים שהבינו, הרבה לפני קארל מרכס, שההוויה קובעת את התודעה. ולכן הוציאו חוזה על ארץ ישראל שכלל שלושה סעיפים: 1. אל תעירו ואל תעוררו (כלומר אסור לעורר רגשות לאומיים). 2. אל תעלו בחומה (אל תעלו לא"י כולם בבת אחת. כדי שלא תיווצר מסה קריטית) 3. אל תמרדו בגויים. ובכך הם דנו את העם היהודי לחיים מחוץ להיסטוריה. מעכשיו הוא נע כמו כוכב שביט בחלל החיצון, מחורבן בית שני עד לביאת המשיח. את האנרגיה לתנועה שמחוץ להיסטוריה סיפק התלמוד הבבלי, יצירה מפוארת שקבעה וקיבעה את תודעתו של העם היהודי מחוץ לגבולות ארץ ישראל, לתמיד או עד שיבוא המשיח.

נד נד רד עלה עלה ורד

כדי שהמהפכה הציונית תוכל להתרחש היה על מחולליה להתנתק מהעוצמה של התלמוד הבבלי ולהעמיד מולו עוצמה אחרת. עוצמה ריבונית מול עוצמה רבנית. וזאת מרמת הפרט, האינדיבידואל, ועד לרמת העם והאומה. אנחנו מדברים על קבוצה מכוננת שידעה שכדי לשנות את התודעה צריך לשנות בנחרצות את ההווה, והם עשו את זה בכל האמצעים התרבותיים הכשרים והלא כשרים שעמדו לרשותם. מהפקעת שפת התנ"ך והפיכתה לשפת הרחוב ועד להפרדת האגדה מההלכה, המפעל התרבותי הענק של ביאליק ורבינצקי "ספר האגדה". וזה כולל גם כתיבת שירי ילדים, תמימים כביכול, כמו "נד נד נד רד עלה עלה

ורד מה למעלה מה למטה רק אני ואתה", שהוא שיר מחתרתי אנטי הלכתי מאין כמוהו (כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה לפניו ומה לאחור. מסכת חגיגה פרק ב').

מדינת ישראל היא הוכחה ניצחת לכך שהמהפכה של אבותינו המייסדים הצליחה באופן יוצא מן הכלל. אבל ההוכחה מעלה גם כמה שאלות קשות ביותר על מציאות קיומנו. ועכשיו כאשר אירעו בנו גם מאורעות מחוללי שינוי תרבותי אותם לא צפו אבותינו המייסדים, כדאי לעלות על איזה הר מטפורי כדי לראות איזו תרבות הולכת ומסתמנת בנו. או במילים אחרות איך נראים, או מהם המחירים שאנחנו משלמים על הצלחת המהפכה הציונית.

תוצר עקר משורשים

כדי לתאר את המחירים התרבותיים ששילמנו צריך לגרד את העור של התרבות הישראלית להניחו מתחת למיקרוסקופ ולראות מה מגלה לנו עינו החדה. מי שעשתה זאת ביושר ובכנות גדולים ומחודדים הייתה חנה אזולאי הספרי, כאשר בשנת 1995 לאחר שסרטה "שחור" יצא לאקרנים, כתבה במאמר בעיתון "הארץ" את הדברים הבאים: "בניגוד למה שאנשים רבים חושבים, אני לא מגדירה עצמי מזרחית. הלוואי שיכולתי. אני ישראלית. הישראלי החדש, שהוא ברובו דור שני של מהגרים מארצות שונות, תוצר של תרבות בחיתולים. תוצר עקר משורשים ולא חשוב מי אשם או לא אשם. קטונתי מלהאשים גדולי אומה כבן גוריון, שהחליט על מדיניות של כור היתוך ובכך נטל ממני את תרבותי, כמו שנטל מיוצאי אירופה את תרבותם. אם אשפוט את המדיניות הזו לקולא אומר שהייתה צו השעה. במבט לאחור אני טוענת שיצאנו גם נפסדים וגם נשכרים. נשכרים בכך שיש לנו מדינה וממשלה ואנו אדונים לגורלנו, נפסדים בכך שאין לנו תרבות משלנו..."

אני רוצה לסיים בשיר שכתבתי פעם, באמצע כתיבת התסריט, המבטא את תחושותיי בצורה הכי מדויקת שאני יכולה:
אילו ידעתי היכן שוכנים אבות אבותיי,
הייתי באה בין קברותיהם,
ויונקת, ויונקת ויונקת,
ואוכלת ושותה, ושבעה,
ובאה ביניכם,
ומראה לכם מי אני.
אבל אני לא יודעת היכן הם שוכנים,
ולא באתי בין קברותיהם,
ולא ינקתי, ולא אכלתי, ולא שבעתי,
ובאתי ביניכם,
צמוקה, ורעבה,
וטרפתי מכל הבא ליד.

טריפה... טריפה... טריפה" (חנה אזולאי הספרי / "הארץ" 3/3/95)

האנורקסיה/בולימיה התרבותית שמתארת חנה אזולאי בדברים שהיא כותבת על עצמה, משרטטים בבהירות רבה את המחיר ששילמנו ועודנו משלמים על ההתנתקות מן היהדות.

ועכשיו צריך לומר דברים ברורים. האנורקסיה התרבותית הזאת, ששותפים לה כל בני ובנות הארץ הזאת שנולדו בה, היא מסוכנת ומסכנת את קיום המפעל הציוני כולו. הוואקום הזה שואף להתמלא והוא מתמלא מהגורן ומהיקב. אם לא נשכיל להתחבר אל מקורותינו ניראה

אותם מתחברים אלינו בעל כורחנו בגלים של חזרה בתשובה, או בהתעוררות לאומנית אלימה ואנטי דמוקרטית. כי כאשר נותנים לאינרציה להיות הכוח המעצב את התודעה, האינרציה מחוללת בתודעה דברים אינרטיים כרצח ראש ממשלה, או כהתכנסות אל תוך עצמנו תוך התבדלות ממשפחת העמים והכרה מעוותת בעליונותנו עליהם, שבקצה אורב החורבן. בתוך החלל התרבותי הזה שנוצר צמח לאט הסיטרא אחרא המשיחי, זה שהתנתקנו ממנו כאשר גזרנו על עצמנו להקים מדינה ריבונית. והנה הוא כבר כאן, הולך ומתעורר ומרים ראש מתוך הבקבוק שכלאנו אותו בתוכו.

הסיטרא אחרא חוזר- המשיח הציוני

מהברית שכרתו החרדים והדתיים הלאומיים עם הימין המשיחי, אפשר להבין איך הייתה נראית היום מדינת ישראל אילמלא היפנו אנשי העלייה השנייה עורף ליהדותם. לאחר המאניה של "מלחמת ששת הימים" והדיפרסיה של "מלחמת יום כיפור", מרגע שהיהדות המשיחית הורכבה על גזע הציונות, התפרצו תהליכים אפוקליפטיים מחוללי גאולה המשבשים את הדרך ואת האתוס הלאומי הציוני שעוצב לפי מידות רוחם של אבותינו המייסדים, עד כדי איום על המפעל הציוני כולו. עלינו להיזהר כמו מאש מאותם "ערכים אחרים". הרבה חסמים הונחו למשל, מתוך ניסיון רע שנרכש, על ערכים המחברים בין התורה לאלוהים, אלימות במשפחה (בן סורר ומורה) ואלימות דתית (רצח מתוך קנאות כמו מעשה פנחס) ואחרים. החסמים האלה יוסרו בנקל אם רק תינתן להם ההזדמנות.

ממש כמו "דין רודף" שהגיוח מתהום הנשייה כדי להכות בראש ממשלה בישראל, והאש הלאומנית הזרה שיצאה ביחד עם "הערכים האחרים" מן האטד, בית מדרשו של הרב קוק הבן, ואחזה בלהבה גדולה בגוש אמונים וגרורותיו השונות שעובדים את אדמת ארץ ישראל עבודה זרה לשמה. ועכשיו האש הזאת מאימת לכלות את כולנו.

שתי ברירות קיומיות

הרעיונות והעקרונות החברתיים שהניחו אחריהם בני העלייה השנייה והשלישית, שבמידה רבה קבעו את האתוס של החברה הישראלית כפי שהייתה עד שהתרחש בה ה"אירוע המוחי" של מלחמת ששת הימים, יהיו ברי משמעות ויפים לימינו, לא אם נקדש אותם, אלא אם נדרוש אותם ובהם ומהם וניצוק לתוכם ולתוכנו את המקורות היהודיים, זאת כדי שנוכל להמשיך ולהתנתק מהם עד קץ כל הימים, במדינת ישראל, היהודית והדמוקרטית.

האלטרנטיבה האחרת היא להיות ממלכת גוי קדוש, עם מלך ובית מקדש שותת מדם הקורבנות וחבורה זבת ריר של עובדי ארץ ישראל השלימה, שגוררת אותנו בחדווה מרובה אל קיצנו הידוע מראש- אל החורבן. אז תבחרו בזהירות מה אתם מעדיפים להיות. כי זה להיות או לחדול.

דודו פלמה

פ י נ ה ק ט נ ה ו י ר ו ק ה

טוב, אז במה נתחיל?

בכך שכמעט שליש מנדידת השקנאים חלפו מעלינו עד עכשיו, שזה המון שקנאים, מדובר על קרוב ל-30 אלף בחודש אחד. זה המון. מתוכם – 15 אלף בשבוע אחד.

או שיש פריחה מדהימה של עשרות חצבים בנחל עיון (התנור). ואפשר לכתוב שמצד אחד יש מיני בעלי חיים וצמחים שנכחדים בעולם ומצד שני יש מיני בעלי חיים שאף אחד לא ראה עד עכשיו, שנמצאים בפפואה-ניו גיני; כאילו זה לא נורא אם המינים נכחדים, כי תמיד יש מיני חדשים, כמו שזואולוג אמריקאי אומר - שצריך לתת לפנדות ולטיגריסים להיכחד, כי ככה העולם שלנו עובד. תראו את הדינוזאורים, כנראה שזה חלק מהתחדשות הכדור, כמו ההתחממות הגלובלית, ויש אנשים שטוענים שזה קרה לפני מיליוני שנים, שקרחונים נמסו כפי שמסופר בספר בראשית (הסיפור על נח). אז חברה, יש המון דברים לכתוב. אי לכך החלטתי לספר ש-150 עגורים הגיעו, ונחל עיון לא נמצא בהסדר המועצה, אז צריך לשלם. ולפי התחזית השנה תהיה גשומה. הציפורים ימשיכו לנדוד, הצמחים ימשיכו לגדול ולנו יהיה עדיין כדור מדהים שצריך רק לשמור עליו.

אז נסיים בנימה אופטימית.

שתהיה לכולנו שנה טובה וירוקה, שנה של אושר ושכל חלומותינו יתגשמו. אמנ!

איציק

תגובת 'העמותה להצלת יער ביריה' למכתב מ'היחידה לאיכות הסביבה אצבע הגליל'

המכתב של היחידה לאיכות הסביבה, ליישובי דרום החולה, "החיים בתוך עולם מורכב", מזכיר קצת את חברת 'אגד'. כשנתבקשה 'אגד' להתקין פילטרים על אוטובוסים מזהמים, מה עשתה? צבעה את האוטובוסים בצבע ירוק, כתבה עליהם 'אגד למען סביבה ירוקה' ובכך פייסה את האזרחים והמוסדות, אך בפועל המשיכה לזהם.

מר שליט, הוגה המכתב, אינו יכול להיות אובייקטיבי בהקשרים הנדונים כאן. הוא מספק שרותי ניטור למזבלת תאנים ומקבל ממנה כסף. לפיכך, מבין שורות התזה שלו, נראה כאילו הוא תפר למזבלה 'שמלה ירוקה' לאחר שנתבקש ע"י הקבלנים להפיק כרוז שירגיע את רוחות הציבור הסוערות. הציבור נאבק בצדק נגד מפגעי המזבלה ונגד הקמת תחנת כוח ומפעל הפרדת גז מזהמים ומסוכנים בלב 'יישובי דרום עמק החולה' ובתוך יער ביריה.

'העמותה להצלת יער ביריה' פועלת לסילוק מזבלת תאנים ותחנת הכוח שלה מיער ביריה. מרחקי המזבלה הם- ראש פינה 2 ק"מ, מחניים פחות מ-2 ק"מ, עמוקה 500 מ', צפת כ-2 ק"מ. גם כפר הנשיא, איילת השחר, גדות, שדה אליעזר ויישובי מרום גליל נמצאים בטווח סכנה מארובות שתפצנה ביוגז שרוף 24 שעות ביממה 365 ימים בשנה.

1. טענת מר שליט ש'רק גנרטור קטן אחד' יוקם ביער, היא טכניקה הבאה מבית ספרו של סטלין, שיטה מוכרת הנקראת 'שיטת הסלאמי'. חותכים מדי פעם קצת סלאמי בנימוק של נתח קטן ולא נורא, ובסוף גומרים את כל הנקניק. 'רק גנרטור אחד' זו דוגמא מושלמת לטקטיקת הסלאמי, שבעזרתה המזבלה נולדה וקיימת למרות היותה אבסורד אקולוגי בלתי נתפס: כמו שבעבר 'הובטח' שהמזבלה תהייה 'זמנית', תשרת רק מועצות שכנות, ו- רק לפסולת ביתית, ואילו היום היא מקבלת גם זבל תעשייתי וחקלאי, ומכל רמת הגולן, ממטולה עד כרמיאל ומקצרין עד וכולל הכפרים הערביים בבקעת סכנין, כך 'מובטח' גם עכשיו, שיוותקן ביער 'רק גנרטור אחד קטן, בסך הכול של 1 מגאווט', - כשבפועל, על פי התכניות העתידיות, מדובר ב-שלושה (3) גנרטורים שיפיקו כ-5 מגאווט (ואולי 8)!

להוכחה, ראו צילום של תכנית תחנת הכוח האמיתית ומפעל הגז הנלווה, כפי שהורד מאתר האינטרנט של המזבלה עצמה. בלופים על פי שיטות ה'סלאמי' וה'שקשוקה' הם הסיבות לכעס ולתסכול הגורמים למתנגדים להתלהם בדיבור ובכתב. היום הציבור מבין היטב שמוכרים לו לוקשים כבר 10 שנים, ושעליו להרים צעקה ולהתנגד בכל דרך אפשרית. יש כאן ניצול לרעה של ראשי רשויות אדישים, אוכלוסיה תמימה, ופקידי מוסדות אימפוטנטים (כמו קק"ל) שאפשרה את הרס יער ביריה, והמשרד לאיכות הסביבה שדואג לכלכלת המזבלה במקום לדאוג לסביבה).

2. ברוב העולם אוספים ביוגז רק אם יש מעל 2,500,000 טונות זבל. במזבלת תאנים יש סה"כ 1,350,000 טונות. (9 שנים כ-150,000 טונות לשנה), (לא כולל הזבל עד שנת 2000). כמות זאת לא מצריכה טיפול בביוגז. אפשר לכסות הכול ולגמור עם הגידול הסרטי הזה. אחרת, תתקיים התכנית הסופית, להגיע ל-6,000,000 טונות זבל (בערך פי שלוש מהכמות היום). זה אידיאליזם במלוא מובן המילה! זיהום אדיר של שמורת טבע יקרה וייחודית עתירת מקומות היסטוריים, בעבור חופן שקלים. מאכזב מאד שבגליל העליון צובעים את המפלצת הזאת בצבעים ורודים, ומוכרים אותה לתושבי האזור כחייט מחמד.

3. המכתב טוען כי מספר שנים לאחר תום ההטמנות ה'תסיסה' תסתיים, ושזה בניגוד לטענות העמותה שהיא תתרחש 'לדורי דורות'. האמת היא ש-6,000,000 טונות ייצרו ביוגז למשך 50-70 שנה לאחר תום ההטמנה. בחירייה ניצול הביוגז רק התחיל. העמותה התייחסה לביוגז. מר שליט מתייחס ל'תסיסה', דבר הנותן אשליה שעוד כמה שנים הכול יסתיים, כשהאמת היא שתחנת הכוח עוד תפעל אחרי שכולנו נמות.

4. בארץ אולי אין מספיק ידע על דיוקסינים, אבל לפי המשרד להגנת הסביבה האמריקני (www.epa.gov), מזבלות מפיצות הרבה דיוקסינים, פוראנים ועוד עשרות רעלנים. הדיוקסינים מוגברים מאד בסביבה של כלוראטים, ובמזבלת תאנים יש הרבה מאד כלוראטים כי מטמינים בה פסולת תעשייתית, צבאית וחקלאית כולל חומרי הדברה. ילדי ישובי דרום החולה וסובב יער ביריה נושמים את זה, לא ילדי כפר בלום.

5. ה'הבטחה' המרגיעה של הכרוז, ששריפת ביוגז בגנטורים תהיה 'בתנאים מחמירים', נשמעת טוב בישיבות איגוד ערים על קפה ובורקס, אבל במדינה הזאת מכירים כבר את ה'תנאים המחמירים' בים המלח, במפרץ חיפה, בקישון, ברמת חובב, ואיפה לא. אין יותר אמונה עיוורת בהבטחות נבובות. העמותה דורשת התחייבויות חתומות אצל עורך דין, ושלל תחל בניית תחנת הכוח לפני שנציגי הציבור יראו בכתב, בחוזה מחייב, את סוגי הפילטרים הדרושים לסינון רעלנים בהתאם להרכב הביוגז, ובמיוחד לסינון גז NOX המסוכן. ואם אין פילטרים כאלו, אז בבקשה ממר שליט, שיעבוד על עניין איכות סביבה זה למען תושבי דרום החולה שאליהם הוא פונה, במקום לרקוד טנגו עם משלמי משכורתו ולסרוג שמלות לכיסוי ערוותם.

6. עניין הפרדת הפסולת, הנושא המורחב בכרוז, כלל אינו רלוונטי. העניין הוסדר בין אביהוד רסקי לבין השר ארדן, ותאנים ב' (מרכז הפרדת זבל) תצא מחוץ ליער. אלמלא התנגדות 'העמותה להצלת יער ביריה' והמאבק הציבורי שלה במשך מספר שנים, גם מפגע תאנים ב' היה נבנה בתוך היער, ונשאר שם לנצח.

לבסוף, הרעלנים והסרחונות, שמר שליט מכנה בדמגוגיה צבועה 'עוד רכיב במרק הכללי של העולם המורכב', יחדיו יומם ולילה לבתי תושבי 'דרום החולה', שאותם הוא מנסה 'להרגיע'. הממונים עליו, הגרים מחוץ לאזור וחרדים בעיקר למחירי הטמנה זולים, מתנהגים בחוסר הוגנות כלפי תושבים אלו. יש לציבור חשש גדול ולגיטימי מגז ה-NOX, הנוצר בתוך הגנטורים, גז שהשמיד חצי מהחיים האורגניים באזור האדירונדק בצפון מדינת ניו יורק. עובדה זאת 'נשמטה' מהמכתב המעונב של 'היחידה לאיכות הסביבה' מגליל עליון, המפגין זלזול תמוה לנוכח פלט מסוכן ומסרטן זה שישפיע על 10,000 תושבי חצור הגרים רק 600 מ' משם, ו-40,000 תושבים נוספים הגרים בקרבה של כ-4 ק"מ משם. קריית שמונה הצליחה במאבק ציבורי לעצור תחנת כוח מלקום בשטחה. האם משהו כאן יצא מהקשרו? - הציבור יחליט, ויחליט מהר, כי הדבר חשוב לו כמו אוויר לנשימה!

תעשיית פסולת, מפגעי ריח, תחנת כוח לייצור חשמל, מפעל הפרדת ביוגז, משאיות זבל בצמתי הישובים, פגרי עופות, סכנת שריפות יער, אבק תמידי, פסולת מזוהמת מאזורי תעשייה, סיכון מי תהום, חומרי הדברה, מתכות כבדות, פסולת צבאית וכו', מקומם רחוק מיישובים ומחוץ ליער המהווה את האטרקציה החשובה ביותר לאזור זה המבוסס על תיירות. מזבלת תאנים משחיתה את הריאה הירוקה של הגליל והמדינה והופכת את היער למרכז זבל ארצי. היא פועלת ללא רשיון עסק, ללא מים זורמים, ללא כיבוי אש, ללא נטרול אבק וללא שום ביקורת על רעלים המוטמנים.

הנזק הסביבתי העצום הזה נעשה מסיבה אחת ויחידה: מחירי הטמנת פסולת זולים!

כתב: דני שי, פרטים אצל דנה ואודי אגם

הפיסגה הדינמית

פינת הארכאולוגיה בפארק "דדון"

עוברת דירה

מיקומה החדש: בין הבריכה
לאולם "דדון"

דדון

עשבת שלום

Parents Page 2.10.2009

Village News:

Yom Kippur - Days of Awe

This page is being written just moments after the sounding of the Shofar at the end of the Yom Kippur fast and prayers. Of course we didn't say no to the crackers and herring first to break the fast....

Well, the New Year has begun for Kfar Hanassi, truly days of awe: we're just at the end of the mourning period for Iris Ben-Haim and Jacques Golan Z"L. Unfortunately the new section of the cemetery by the olive groves is filling up quite fast and we are left with eulogies and memories. We offer our condolences to both the Golan and Ben-Haim families and wish them well for the New Year.

There are others who have fallen (literally) ill and are now recovering, some in hospital and some at home: Blanche Levi, Betty Eder, Yifat Weissbecker, Diane Nymark and Mufti. May you all a Happy and Healthy New Year.

Gideon and Dina, Blanche's children, have arrived from abroad to be with her during her recuperation.

The life force is stronger than we are: Rinat (Oren) Suissa gave birth to a son on the first day of the Shiva for Jacques Z"L, first grandchild for Nurit and Gaby Oren and another great grand-child for Ruth Golan. Soon they will have the brit - so - Mazal Tov!

Mazal Tov also to Nurit (Ellman) & Steve Curtis on the birth of their 3rd child (a boy), grandson to Shaula, Miriam and David Ellman. Mazal Tov to the whole family.

Shosh & Raymond Solomon, together with Shulamit and Johnny Frank, decided to celebrate the holidays with a Mediterranean cruise. You should have a lot of good things to tell us when you return.

Amalia & Micki Noy + Irit & Moshe Gershman also opted to spend the holidays abroad. Let's hear about your trip.

As we have done for the past ten years, the prayers were held jointly with people from Mitzpe Netufa. The New club room served as a synagogue for the duration and was full up. The Cohen's (Baruch + all the children and grandchildren) were here for the occasion. Hadas and Micki came from Australia with their brood and she is expecting once again (#4). No problem finding a minyan for prayers.

The topic for discussion on Yom Kippur evening with Ronen (Mitzpe Netufa) and Dudu facilitating was: Prayer without God. It was interesting and well attended.

It's now possible to see the Pre-Army prep kids around the kibbutz. By the time the holidays are over we should be recognizing them and maybe they will become part and parcel of the kibbutz way of life we lead.

If you take a walk to the old kids farm you will see that a lot of the cages are being prepped for use and some are already housing various animals. Micky Koren is the mover behind the scenes. If you want to get rid of stale bread or old veggies, they will be received with thanks.

Mazal Tov to Shosh Epstein who has just turned 82, and who we call Savta'la. She still feels 22...and another 60 of kibbutz membership.

Once again, Have a Happy, Healthy, New Year.

The Rosenkrantz

family

Anniversaries:

05.10	Natasha (Arnold) & Sachar Carmon
10.10	Rachel & Ilan Ginat

Commemorations:

י"ז	בתשרי תשל"ח	Mr. Isaac Strakovski	20.09.77
י"ז	בתשרי לשמ"ו	Haim Giladi	02.10.85
י"ט	בתשרי תשל"ו	Mrs. Ruth Steele	24.09.75
כ"ב	בתשרי תש"ח	Leon Leitman	25.10.48

Birthdays:

04.10	Yavin BenReshef	05.10	Ziva Molina Moria Mimrai (Nemenov g/daughter)
06.10	Daniella Bloch (Ben-Haim) Raz Koren	07.10	Izak Telem-Potash Oren Pearlson Ayal Oren (Raines g/son) Oded Katz Yochai Jackson
08.10	Sarita Sina		
09.10	Jonathan Yaakov (Weintraub g/son) Ido Gilboa (Samberg g/son)		Ofek Becher (Collette g/daughter)
10.10	Naomi Rachmani Josey Pearlson (g/daughter)	10.10	Sapir Levi (Samberg g/daughter)
04.10	Yavin BenReshef	05.10	Ziva Molina Moria Mimrai (Nemenov g/daughter)
06.10	Daniella Bloch (Ben-Haim) Raz Koren	07.10	Izak Telem-Potash Oren Pearlson

NOTICES

Bob Vignaux tells us that his sister, the artist Claire Khalil, now has

ENJOY!! www.clairekhalil.com her own web site and can be viewed at:

The clinic reminds us that lab tests are not be done from 4.10 – 8.10 due to the holidays.

Anything needed urgently must be coordinated with the nurses.

Chess Tournament Starting - 11.10.09

Prizes to the winners

Please register with either:

Zohar Davolt: 052-8029334

Erez Merav: 050-8487240

Succoth Program

02.10.09

19:00 Meet for Kaballat Shabbat and dinner (bring your own) at the pool

20:00 Coffee for everyone

20:30 Succoth ceremony

21:00 Live music and Jam sessions - microphone for whoever wants to sing with backup from

the crowd.

Later on...to end the evening there will be a showing of the movie "Hair" on the big screen by the pool

Shabbat - (1st day of Succoth) 03.10.09

11:00 Football match in memory of Zvika Kornblitt Z"L - no microphone, so come along and cheer...

18:00 **Traditional Jazz & Soup Kitchen** on the Rosenkrantz lawn -

This year it's Gospel Music - Halleluiah!! The message is 'green' so keep disposable

bowls/plates or cutlery to a minimum. Please bring your own. *We promise good soup.*

We would like to encourage the tradition of hosting during succoth and invite people to post their hours for open house/Succoth.

Friday - 09.10.09 (end of Succoth)

20:00 Ceremony in the new club room, organized by the residents of the 'hood'. Afterwards there will be folk dancing on the veranda.

Simchat Torah - Shabbat 10.10.09

11:00 Traditional 'Happening' on the lawn by the B&B.